

ΣΕΡΑΠΙΟΝ.

Οὕτως ἐκαλεῖτο μεγαλοπρεπές τι κτίριον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου. Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος εἶτε ὁ υἱὸς τοῦ Λάγου, διαταχθεὶς δι' ὀράματος ἔπεμψεν εἰς Σινώπην καὶ ἔφερε κολοσσαῖον τι ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἄφειδν του εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκρηρύχθη διτι παρίστα τὸν Θεὸν Σέραπιν.

Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀγάλματος τούτου ἀνήγειρεν ὁ Πτολεμαῖος τὸν ἐν λόγῳ ναὸν, ὅστις ἦτο τῷ ὄντι μεγαλοπρεπὴς καὶ ἡ τελευταία προσπάθεια τῆς εἰδωλολατρείας νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ· τὸσον δὲ ἐκτεταμένος ἦτο, ὥστε εἰς τοὺς θαλάμους του κατετέθη ἡ περιφνημος βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὁ περιφνημος οὗτος ναὸς κατεστράφη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Θεοφίλου κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θεοδοσίου τὸ 389 μ. Χ. τὸ δὲ κολοσσαῖον ἄγαλμα τοῦ Σεράπιδος συγκατεστράφη μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἐν τῇ προηγουμένη σελίδι εἰκονογραφία παριστᾷ τὰ ἐρεπίπια τοῦ περιφνήμου ἐκείνου ναοῦ, ὅστις ἐγένετο παρανάλημα τοῦ φανατισμοῦ χριστιανοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπισκόπου, ὅπως ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγένετο παρανάλημα τοῦ πυρὸς τοῦ ἀναφθέντος ὑπὸ τοῦ Μωαμεθανικοῦ φανατισμοῦ.

Ἐκτὸς τοῦ Σεραπίου τούτου ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τοῦ Σεράπιδος, εἰς τὴν πόλιν τῆς Αἰγύπτου Μέμφιν, τὰ ἐρεπίπια τοῦ ὁποίου ἀνεκάλυψε τὸ 1850 ὁ γάλλος Μαριέττης.

ΠΕΡΙ ΒΡΟΧΗΣ.

Ἄτμοι ἀναβαίνουνσιν ἀδιακόπως ἐκ τῆς ἐστῆς καὶ τῶν ὑδάτων. Τοῦτο καλεῖται ἐξάτμισις. Ὅταν δὲ συμπυκνωθῶσιν οἱ ἀτμοὶ πλησίον τῆς γῆς, ἀποτελοῦσι τὴν λεγομένην ὁμίχλην.

Ὅταν ἡ ὁμίχλη ὑψωθῇ εἰς τὸν ἀέρα, λέγεται νέφος· ὅταν δὲ συμπυκνωθῇ εἰς μᾶλλον, πίπτει ἐν εἴδει βροχῆς, χιόνος, ἢ χαλάζης. Ἡ χιών συνίσταται ἀπὸ τοῦς ἀτμοῦς, οἵτινες παγώνουν ἐνῷ τὰ μόρια εἶναι μικρά· Ἡ δὲ χάλαζα συνίσταται ἀπὸ σφαιρίδια πάγου, καὶ σχηματίζεται ἀπὸ τὰς σφαίρας τῆς βροχῆς, αἵτινες παγώνουν ἐνῷ πίπτουσι.

Οἱ ἐκ τῆς γῆς ἀναβαίνοντες ἀτμοὶ δὲν φθάνουσιν ὑπεράνω πρὸςδιωρισμένου τινὸς ὕψους· ἐπέκεινα δὲ τούτου οὔτε βροχὴ πίπτει, οὔτε χιών. Τὸ σὺνθετος ὕψος τῶν νεφῶν δὲν ὑπερβαίνει ἐν τῇ δύο μίλια.

Διάφοροι ποσότητες βροχῆς πίπτουσιν εἰς διάφο-

ρα μέρη τῆς γῆς, κατὰ τὸ κλίμα καὶ τὴν τοποθεσίαν. Ἡ ποσότης τῆς βροχῆς καὶ τῆς χιόνος εἶναι μεγίστη ἐπὶ τῶν ὀρέων, ἅτινα καὶ περιέχουσι τὰς κυριωτέρας πηγὰς τῶν ποταμῶν. Νῆσοι καὶ παραθαλάσσιοι τόποι ὑπόκεινται φυσικῶ τῷ λόγῳ μᾶλλον εἰς βροχὰς καὶ ὑγρασίαν παρὰ τὰ μεσόγεια μέρη.

Ἡ ποσότης τῆς βροχῆς διαφέρει καὶ κατὰ τὸ πλάτος. Εἰς τὴν Διακεκαυμένην Ζώνην ἡ ἐξάτμισις εἶναι ἀφθονωτέρα ἐξ αἰτίας τῆς θερμότητος, καὶ ἡ μεγίστη ποσότης τῆς βροχῆς πίπτει ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τῆς γῆς. Καταβαίνει δὲ μόνον ἐν μιᾷ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ δὲ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δὲν βρέχει διόλου. Ἐνταῦθεν ὁ ἀριθμὸς τῶν βροχερῶν ἡμερῶν εἶναι ἐλάχιστος κατὰ τὸν ἰσημερινόν· ἀδάνει δὲ ἀναλόγως τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποστάσεως. Ἀπὸ βόρειον πλάτος 12° ἕως 43° ὁ κατὰ μέσον ὅρον ἀριθμὸς τῶν βροχερῶν ἡμερ. εἰς ἐν ἔτος εἶναι 78 ἡμέραι.—ἀπὸ 46°—48° εἶναι 103.—ἀπὸ 46°—50°, εἶναι 134.—ἀπὸ δὲ 51°—60°, εἶναι 164.

Ὁ βροχερὸς καιρὸς εἰς τὴν Διακεκαυμένην Ζώνην εἶναι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ θεροῦς, ὁπότε ὁ ἥλιος ἀναθιβάξει τὴν μεγίστην τῶν ἀτμῶν ποσότητα· φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ διαφέρει ἐκατέρωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ.

Αἱ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ γίνονται σφοδρότεροι εἰς τὴν Διακεκαυμένην Ζώνην, εἰς δὲ χώρας ἐγγὺς τῶν πόλων οὐδέποτε συμβαίνουσιν. Εἰς τὴν Γρηλλανδίαν καὶ τὸν Ὑδρόνειον Κόλπον δὲν βροντᾷ ποτέ. Εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας αἱ βρονταὶ εἶναι συχνότεραι καὶ βιαιότεραι, καθ' ὅσον τὸ κλίμα εἶναι θερμότερον.

Εἰς τινὰς χώρας μόλις ποτέ βρέχει, καθὼς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Ταῦτα ποτίζουσι ποταμοὶ ἐκ τῶν ὀρέων καὶ ἀφθονώταται δρόσοι.

Ἡ κατὰ μέσον ὅρον ποσότης τῆς βροχῆς ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους, εἰς διάφορα πλάτη, εἶναι ὑπὸ τὸν ἰσημερινόν 96 δακτύλων πάχους· εἰς 19°, βόρειον πλάτος 80 δακτύλων πάχους· εἰς 45° πλάτος, 27½ δακτύλων πάχους· εἰς δὲ 60° πλάτος, 17 δακτύλων πάχους.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ'.

Ἰστορεῖται περὶ τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ', πάππου τῆς σημερινῆς βασιλείας τῶν Ἀγγλων, ὅτι, κυνηγῶν ποτὲ πλησίον τοῦ Οὐίνδσορ, διέκοψε τὸ κυνήγιον ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὸν ἀπηυθεμένον ἵππον του· ἐνῷ δ' ἐπορεύετο ἀρχὰ μόνος διὰ τινος στενωποῦ ἐν τῷ δάσει, ἤκουσε τεθλιμμένην κραυγὴν, καὶ διεσυνθεὶς πρὸς αὐτὴν ἐφθασεν εἰς ὑπαι-

θρόν τι. ὅπου ὑπὸ τοὺς κλάδους δρυὸς, ἐπὶ μικροῦ
 τινος ἀχυροστρώματος, εὐνῆκε καίτοι μνημὴ καὶ ἀποθνή
 σκουσαν Γούρτσαν. Ἀπεξέχουσε, καὶ δρᾶσιν πλησίον
 αὐτῆς, ἡρώτης μετὰ προθυμίας κόρην τινὰ κλαίον
 σαν διὰ τὴν ἀσθενίαν. « Ποίαν βοήθειαν δύναμαι νὰ
 σὲ κάμω ἀγαπητὸν μου τέκνον; » Ἡ μήτηρ μου,
 κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κόρη. ἡθέλησε νὰ φέρω πρὸς
 αὐτὴν ἱερέα, ὅστις νὰ τὴν διδάξῃ καὶ νὰ δεηθῇ ὑ
 πὲρ αὐτῆς πρὶν ἀποθάνῃ. Ἐδραμον δὲ τὴν αὐγὴν πρὶν
 ἐξημερώσῃ εἰς τὸ Οὐνδσορ, καὶ ἐζήτησα ἱερέα· ἀλλὰ
 κανένα δὲν εὗρηκα νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ πρεσευχῇ μετὰ
 τῆς ψυχorraγούσης μητρὸς μου. Τὸ τεταραγμένον
 πρόσωπον τῆς ἀποθνήσκουσας ἐμαρτύρει ὅτι ἐννοοῦ
 σε καὶ ἡσθάνετο τὴν πικρὰν ἀποτοχίαν. Ὁ δὲ βα
 σιλεὺς, βασιλικῶς φερόμενος. « Ἐμὲ, κόρη μου, — ἐ
 ξεφώνησεν, — ἔστειλεν ὁ Θεὸς νὰ διδάξῃ καὶ παρα
 μυθῇσῃ τὴν μητέρα σου. » Ἐπειτα, καθήσας εἰς δέ
 μα τι φορεμάτης, ἐπίασε τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς, ἔ
 δεῖξε τί εἶναι ἁμαρτία, καὶ τίνι τρόπῳ καθαρίζεται
 τις ἀπ' αὐτὴν διὰ πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
 τὸν Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ λόγοι τοῦ ἐφάνησαν
 ὅτι ἔκαμαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς
 ἀποθνήσκουσας· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαιδρύνθησαν, ἐί
 ρηνικὸν δὲ μειδίαμα ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων
 τῆς, καὶ τὸ πνεῦμά τῆς ἀπῆλθε, φέρον μαρτυρίαν εἰς
 τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων περὶ τῆς πιστότητος τοῦ ἐ
 πιγείου δούλου τοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ μετὰ τοῦ βα
 σιλέως, οἰτινες, ἀγνοοῦντες ποῦ ὑπῆγε, περιήρχον
 το πρὸς ζήτησίν τοῦ, φθάσαντες, δ' εὗρηκαν αὐτὸν κα
 θήμενον πλησίον τοῦ νεκροῦ, καὶ παρηγοροῦντα τὰ
 κλαίοντα παιδιά. Ἐκείνος ἀνέστη, ἐνεχείρισε φλωρίαν
 τινὰ εἰς τὰς τεθλιμμένας κόρας, ὑπεσχέθη τὴν προ
 στασίαν τοῦ, καὶ τὰς ἐσυμβούλευσε νὰ ἀποβλέπωσιν
 εἰς τὰ ἐπουράνια. Ἐπειτα, ἐξαλείψας τὰ δάκρυα ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον. Οἱ ὁπαδοί
 τοῦ ἱστάντο θαυμάζοντες ἐν σιωπῇ. Ὁ Λόρδος Λ—
 μέλλε νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης, στρέ
 φας πρὸς τοὺς Γούφτους, καὶ δεῖξας τὸ ἄπουν σῶμα
 καὶ τὰ κλαίοντα κοράσια, εἶπε μετὰ ἰσχυρᾶς συγκινή
 σεως, « Μολόρδε, Ποῖος σὲ φαίνεται, ὅτι ἔγεινε πλη
 σίον τῶν ἀνθρώπων τούτων; »

Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ.

Ὁ Μέγας φιλόσοφος τῶν Σινῶν Κομφούκιος, τὸ σὺ
 στημα τοῦ ὁποίου δέχεται μεγαλειτέρα πληθὺς ἀν
 θρώπων παρὰ τὸ οἰοῦντοτε ἄλλου φιλοσόφου, ἦτον
 υἱὸς ἐπάρχου τινὸς εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὴν νῦν λεγο
 μένην Σαντούγγ καὶ ἐγεννήθη 550 πρὸ Χριστοῦ. Νέος

ἀκόμη, διεφημίρθη διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ σοφίαν
 τοῦ. Ἦτο ἔτη, καθ' ἃ ἦτον ἀποσυρμένος ἐκ τοῦ
 κόσμου πενθῶν διὰ τὴν μητέρα τοῦ, ἀφιέρωσεν ἐξ ἑ
 λοκλήρου εἰς τὸ σπουδάζειν καὶ συλλογίζεσθαι. Με
 τὰ ταῦτα περιῆλθε πολλὰς χώρας, καὶ ἐγνώριζεν
 ἡγεμόνας καὶ σοφοὺς, καὶ συνήγαγεν ἐξ αὐτῶν
 ὅ,τι ἡδυνήθη. Ἐπομένως προσέδραμον εἰς αὐ
 τὸν πλείστοι μαθηταί, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν εἰς
 τὸ διάστημα τῆς περιουσίας τοῦ. Διωρίσθη ποτὲ
 πρῶτος ὑπουργὸς ἡγεμόνος τινὸς, καὶ ὑπὸ τὴν
 διοίκησιν αὐτοῦ ὑπερσυναιμύνησεν ἡ χώρα. Ἀπέθα
 νε δὲ εἰς τὸ 73ον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ. Οἱ Σῖναι εὐ
 λαδοῦνται μεγάλως τὴν μνήμην καὶ τὰ συγράμματα
 τοῦ, ὡς καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ, ἡ γενεολογία τῶν
 ὁποίων διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ ἀπόγονοι
 οὗτοι συμποσοῦνται ἡδη εἰς 11,000 ἀρρένων, εἶναι δὲ
 ἡ σημερινὴ ἡ ἑβδομηκοστὴ τετάρτη γενεά. Ὁ ἀρχι
 γὸς τῆς οἰκογενείας καλεῖται ὁ Ἅγιος Δοῦξ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ, ΚΑΙ Ο ΚΩ ΜΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.

Ὅτε ὁ Φίλιππος ἐπανηγύριζε τὴν νίκην τῆς Ὀ
 λύνθου, προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον ὅλους τοὺς σκηνι
 κοὺς, καὶ τιμῶν μὲ στεφάνους τοὺς ὅσοι ἐξ αὐτῶν
 ἐφάνησαν τεχνικώτεροι εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας,
 ἡρώτης καὶ τινὰ ὀνομαζόμενον Σάτυρον, κωμικὸν
 ὑποκριτὴν, διατὶ μόνος αὐτὸς δὲν ζητεῖ οὐδεμίαν χά
 ριν· ἡ τάχα διέκρινεν εἰς τὸν Φίλιππον μικροπρέ
 πειαν, ἢ πρὸς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀπαρέσκεαι; Ὁ Ἀ
 θηναῖος κωμικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι, ὅσα μὲν οἱ ἄλλοι ζη
 τοῦσι, τούτων δὲν εἶχεν οὐδεμίαν χρεῖαν· ὅ,τι ὁ αὐ
 τὸς ἤθελε ζητήσει μετὰ χαρᾶς, τοῦτο ἦτο μὲν εὐκο
 λον εἰς τὸν Φίλιππον νὰ δώσῃ, αὐτὸς δὲ μὴ νὰ ζη
 τήσῃ δὲν ἐτόλμα φοβούμενος μὴ ἀποτύχῃ. Τέλος πάν
 των ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, ἀνήσυχος νὰ ἀκούσῃ τὸ ζή
 τημα τοῦ κωμικοῦ, ἐπρόσταξεν αὐτὸν ἐλευθέρως νὰ
 εἴπῃ τί θέλει, δὲν ἐζήτησεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐλευθε
 ρώσῃ τὰς θυγατέρας τοῦ δολοφονηθέντος φίλου αὐ
 τοῦ, Ἀπολλοφάνους τοῦ Πυθναίου, αἵτινες εὗρισκον
 το εἰς τὴν Ὀλυμπον, σταλεῖσαι ἐκεῖ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικί
 ας ὑπὸ τῶν συγγενῶν, φοβουμένων τοὺς φονεῖς τοῦ
 πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐζήτησεν αὐτάς, διὰ νὰ νυμφεύ
 σῃ ἐξ ἰδίων. Τὸ ζήτημα ἐφάνη εἰς τοὺς παρόντας τό
 σον παράδοξον, ὥστ' ἔγεινε κρότος πολλὸς καὶ εὐφη
 μία παρὰ πάντων, καὶ αὐτὸς δ' ὁ Φίλιππος, κινηθεὶς εἰς
 φιλανθρωπίαν, ἐχάρισεν εἰς τὸν Σάτυρον τὰς νέας,
 καίτοι ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶχε φονεύσει Ἀλέξανδρον τὸν
 ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου.